

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupen JUDr. Olgou Uhrovou, advokátkou, se sídlem Trojická 20, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Ad 70/2010 - 180,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta stěžovatelova žaloba směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2010, č. j. X1. Napadeným rozhodnutím žalované bylo rozhodnuto o námitkách stěžovatele směřujících proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2010, č. j. X tak, že rozhodnutí napadané námitkami bylo změněno v tom smyslu, že se stěžovateli pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) žádost o zvýšení důchodu zamítá. Ve zbytku bylo rozhodnutí žalované napadené námitkami potvrzeno.

Nejvyšší správní soud rozhoduje o této věci již podruhé, když ke kasační stížnosti stěžovatele proti předchozímu rozsudku městského soudu v dané věci napadený rozsudek svým rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, č. j 6 Ads 4/2013 - 24, zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že městský soud neprovedl dokazování směřující ke zjištění, zda stěžovatel splňoval podmínku podle § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb., neboť k tomu, aby stěžovatele bylo možno považovat za technicko-hospodářského pracovníka při podzemních stavbách, bylo by třeba, aby současně splňoval podmínky stanovené § 4 odst. 3 citovaného nařízení vlády. Městský soud toliko správně vzal za prokázané ze svědeckých výpovědí, že stěžovatel vykonával jako technicko-hospodářský pracovník práce pod zemí, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil, nicméně dokazování prováděné městským soudem již nebylo zaměřeno k prokázání splnění podmínky stanovené § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. Proto podle názoru Nejvyššího správního soudu došlo v řízení před městským soudem k pochybení a v dalším řízení bude nezbytné, aby městský soud provedl všechny v úvahu přicházející důkazy k prokázání splnění této zákonné podmínky pro zařazení stěžovatele do I. pracovní kategorie.

Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku dále uvedl, že ve stěžovatelových evidenčních listech důchodového zabezpečení je v rozhodném období od roku 1969 do roku 1992 vždy uvedeno, že stěžovatel vykonával činnost zařazenou pod evidenční číslo zaměstnání 01 26 01 II, což znamená zařazení do II. pracovní kategorie. Stěžovatel každý rok toto své zařazení podepisoval jako správné, aniž by v průběhu řízení před žalovanou a před městským soudem vysvětlil, proč tak činil, když vychází z toho, že jeho zařazení do II. pracovní kategorie bylo nesprávné. Nicméně pokud stěžovatel vychází z toho, že správně měl být zařazen do I. pracovní kategorie, je na něm aby k prokázání těchto skutečností navrhl provedení potřebných důkazů. Městský soud dospěl k závěru, že splnění podmínky podle § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. lze posoudit podle pracovních výkazů stěžovatele, avšak tyto podklady již nejsou k dispozici. Z odůvodnění rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností však nevyplývalo, na základě čeho městský soud dovodil, že tyto podklady již nejsou k dispozici. Ani z obsahu spisu nijak nevyplývá, že by se městský soud např. dotazem na stěžovatelova bývalého zaměstnavatele pokusil zjistit, zda tyto podklady skutečně již nejsou k dispozici. V dalším řízení tedy městský soud postaví najisto, zda jsou či nejsou k dispozici pracovní výkazy stěžovatele z rozhodné doby. Ing. I. K. potvrdil na formuláři ČSSZ 89 126 z 28. 4. 2010 zaměstnání stěžovatele od 13. 10. 1969 do 31. 12. 1992 v I. pracovní kategorii a měl by tak vysvětlit, na základě čeho toto potvrzení učinil. Svědek Ing. I. K. byl také podle tvrzení stěžovatele podnikovým ředitelem u stěžovatelova bývalého zaměstnavatele, přičemž z výpovědi svědka S. D. vyplývá, že o zařazování do pracovních kategorií rozhodovalo právě podnikové ředitelství. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v dalším řízení tedy bude rovněž nezbytné provést výslech svědka Ing. I. K., který by se měl vyjádřit k zařazení stěžovatele do příslušné pracovní kategorie, zejména k otázce, kdo o tomto zařazení na podnikovém ředitelství rozhodoval, případně provést přímo výslech osoby, která o zařazování zaměstnanců do pracovních kategorií rozhodovala. Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo třeba se v dalším řízení zaměřit i na dokazování k objasnění, zda nelze splnění podmínky § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. prokázat jinak. Pokud by z provedeného dokazování vyplynulo, že stěžovatel vykonával práce v rozsahu

pokračování

požadovaném § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. (tj. ze tří čtvrtin celkové pracovní doby) na stejném pracovišti jako svědek V. M., bylo by možné zaměřit dokazování na splnění druhé části podmínky stanovené § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb., která se týká povahy tohoto pracoviště (tj. více než polovina pracujících na tomto pracovišti vykonávala práce, pro které je jejich zaměstnání zařazeno do preferované pracovní kategorie). Pokud z výpovědi svědka V. M. vyplývá, že pracoval na stejném pracovišti jako stěžovatel nejprve ve stejné funkci jako stěžovatel a posléze jako stavbyvedoucí, bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu na místě zjistit z evidenčních listů důchodového pojištění svědka V. M. a z příslušných resortních seznamů, zda pro zařazení jím zastávané funkce mistra a stavbyvedoucího byla v resortním seznamu stanovena stejná podmínka jako ta, jejíž splnění je třeba prokázat u stěžovatele (srov. § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb.). Pokud by následně vyšlo provedeným dokazováním najevo, že tyto podmínky byly podle resortního seznamu u V. M. shodné jako u stěžovatele a tento svědek v době, kdy pracoval na stejném pracovišti jako stěžovatel, byl zařazen do preferované pracovní kategorie (takže musel splňovat také druhou část podmínky podle § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb., týkající se povahy pracoviště), bylo by podle názoru Nejvyššího správního soudu možné těmito zjištěními prokázat splnění podmínky stanovené § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. u stěžovatele. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvedl, že nemohl přihlídnout ke stěžovatelem předloženému prohlášení Ing. I. K. ze dne 7. 1. 2013, neboť šlo o novou skutečnost ve smyslu § 109 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k níž nemůže Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti přihlížet. Totéž platilo také o stěžovatelem předloženém stanovisku Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 18. 12. 2012.

Nejvyšší správní soud tedy ve svém předchozím zrušujícím rozsudku závázal městský soud k doplnění dokazování směřujícímu ke zjištění, zda stěžovatel splňoval podmínku podle § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb., a v rámci tohoto dokazování městský soud provede všechny v úvahu přicházející důkazy, zejména doplní dokazování ve výše uvedeném směru. K tomu Nejvyšší správní soud výslovně judikoval: *Aby mohla být osoba jako technicko-hospodářský pracovník zařazena do I. pracovní kategorie, musela její skutečná pracovní činnost odpovídat popisu práce tak, jak byl uveden v resortním seznamu, a zároveň musela být splněna podmínka vymezená § 4 odst. 3 nařízení č. 136/1975 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, které stanovovalo, že zaměstnání ostatních technicko-hospodářských pracovníků patří do I. (II.) pracovní kategorie, jestliže se vykonává aspoň ze tří čtvrtin celkové pracovní doby na pracovištích, kde více než polovina pracujících vykonává práce, pro něž je jejich zaměstnání zařazeno do I. (II.) pracovní kategorie.* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 6 Ads 4/2013 - 24, www.nssoud.cz

Městský soud v nyní napadeném rozsudku po doplnění řízení ve smyslu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu z předchozího zrušujícího rozsudku uzavřel, že i po tomto doplnění řízení dospěl ke shodnému závěru jako v rozsudku ze dne 6. 12. 2012, že v případě žalobce nebylo prokázáno splnění podmínky pro zařazení do I. pracovní kategorie za období od 13. 10. 1969 do 31. 12. 1992. Pokud ČSSZ vycházela z evidenčních

listů, na nichž bylo žalobce podepsáno jeho zařazení do II. pracovní kategorie, postupovala na základě správně zjištěných skutečností.

Stěžovatel v nyní projednávané kasační stížnosti uvedl, že městský soud v aktuálně napadeném rozsudku vůbec nevzal na vědomí předložené listinné důkazy a nové skutečnosti, které žalobce předložil v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu z předchozího zrušujícího rozsudku, tj. výpověď bývalého podnikového ředitele Pražských silničních a vodohospodářských staveb, n. p., I. K. ze dne 7. 1. 2013, a písemnou zprávu bývalého vedoucího závodu stavitele V. Č. ze dne 17. 1. 2013, jejíž součástí byl i popis pracovní náplně žalobce, podepsané V. Č. Dále soud nepřihlédl k písemné zprávě bývalého přímého nadřízeného V. M. ze dne 1. 11. 2013, k vyjádření Českého báňského úřadu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 31631/2013/ČBÚ-Z1, k vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 49565/12/21500, a k vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 3. 9. 2013, č. j. 49565/13/2150.

Stěžovatel dále uvedl, že nově zakládá vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu č. j. MPO 7892/14/21500 ze dne 8. 3. 2014, které není ve spisu založeno. V tomto vyjádření MPO výslovně uvádí, že dle předložených listinných důkazů stěžovatel v letech 1969 – 2003 pracoval ve funkci 5163 (325), což je činnost, která spadá do I. důchodové kategorie. Špatné důchodové zařazení dle tohoto dopisu bylo omylem zaměstnavatele (dopis přiložen). Žalobce byl pracovní zařazen jako mistr 5163 (325) (obě pracovní smlouvy jsou zařazeny v soudním spisu).

Dále stěžovatel uvedl, že v dopise organizace Porr, a.s., č. j. 4 Ad 70/2010 - 146 ze dne 6. 12. 2014 jsou zjevně nepravdivé, když je tvrzeno, že nepracoval $\frac{3}{4}$ pracovní doby v podzemí a že není prokázáno, že řídil více jak polovinu pracovníků zařazených do I. pracovní kategorie. Svým pracovním zařazením, ale zejména faktickým výkonem práce stěžovatel podle svého názoru splnil podmínky, které Porr, a.s., neuznává: tj. jako technickohospodářský pracovník ve funkci mistr 5163 (325) vykonával více jak $\frac{3}{4}$ z celkové doby na pracovištích, kde více než polovina pracujících vykonávala práce, pro něž je jejich zaměstnání zařazeno do I. Pracovní kategorie-jak vyplývá z doložených listinných důkazů – dopisy Ing. K., V. Č., V. M. Jako technickohospodářský pracovník ve funkci mistra 5163 (325) se více jak $\frac{3}{4}$ pracovní doby zdržoval na pracovišti a ne jak je chybně uvedeno v podzemí – tím jsou splněny podmínky dané nařízením vlády č. 136/1975 Sb., o zařazování do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení v § 4 odst. 3. Stěžovatel uvádí, že uvedené práce při výstavbě inženýrských sítí řídil, organizoval a prováděl dozor nejen nad kvalitou provedené práce, ale i dozor nad dodržováním bezpečnostních předpisů. Fyzicky je v podzemí prováděli pracovníci dělnických povolání v hloubce 3 – 6 m (jedná se o liniové stavby v řádech stovek metrů až kilometrů).

Výše uvedené je podle stěžovatele dále potvrzeno i dohodou o změně pracovní smlouvy ze dne 1. 1. 2001, kde je výslovně uvedeno, že žalobce řídí práce při výstavbě a rekonstrukce teplovodů, vodovodů a kanalizací, přičemž tato dohoda je změnou pracovní smlouvy z roku 1969, tedy je zřejmé, že celou dobu žalobce vykonával řídicí činnosti při výstavbě a rekonstrukci vodovodů, teplovodů a kanalizací. Z výše uvedeného je podle

pokračování

stěžovatele prokázáno, že vykonával více jak $\frac{3}{4}$ pracovní doby na pracovišti při řízení prací pod zemí. S přihlédnutím k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že žalobě vyhovějí a žalobci přizná, že je zařazen do I. pracovní kategorie.

Žalovaná se obsahově ke kasační stížnosti nevyjádřila. Toliko uvedla, že nemá žádné výhrady k provedenému důkaznímu řízení, a ani k samotnému rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla žaloba zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v tomto řízení jako řízení o opakované kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda se městský soud řídil závazným právním názorem uvedeným v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, a protože byl dřívější rozsudek městského soudu zrušen pro nepřezkoumatelnost, zda tak městský soud nyní učinil přezkoumatelně. Kasační námitky, které jdou mimo tento zákonný rámec, daný § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jsou při tomto opakovaném řízení o kasační stížnosti nepřipustné.

Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku, jak již bylo poznamenáno, především dospěl k závěru, že městský soud ve svém dřívějším rozsudku správně vzal za prokázané ze svědeckých výpovědí, že stěžovatel vykonával práce pod zemí, a s tímto závěrem se již tehdy ztotožnil i Nejvyšší správní soud. Nicméně proto, aby bylo možno stěžovatele považovat za pracovníka zařazeného do I. pracovní kategorie, bylo nutno prokázat splnění podmínek § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. (výkon předmětné práce v podzemí ze tří čtvrtin celkové pracovní doby, a více než polovina podřízených pracovníků na daném pracovišti vykonávala práce, pro které je jejich zaměstnání zařazeno do preferované pracovní kategorie). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud neprovedl dokazování směřující ke zjištění, zda stěžovatel splňoval uvedené podmínky podle § 4 odst. 3 předmětného nařízení vlády, a zavázal jej proto v novém řízení dokazování v uvedeném směru doplnit.

Jmenovitě Nejvyšší správní soud především uvedl, že pokud stěžovatel vychází z toho, že správně měl být zařazen do I. pracovní kategorie, ač pravidelně podepisoval své zařazení v kategorii II., je na něm aby k prokázání těchto skutečností navrhl provedení potřebných důkazů. Městský soud dospěl k závěru, že splnění podmínky podle § 4 odst. 3

nařízení vlády č. 136/1975 Sb. lze posoudit podle pracovních výkazů stěžovatele, avšak tyto podklady již nejsou k dispozici. Z odůvodnění rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností však nevyplývalo, na základě čeho městský soud dovodil, že tyto podklady již nejsou k dispozici. Ani z obsahu spisu nijak nevyplývá, že by se městský soud např. dotazem na stěžovatelova bývalého zaměstnavatele pokusil zjistit, zda tyto podklady skutečně již k dispozici nejsou. V dalším řízení měl tedy městský soud postavit najisto, zda jsou či nejsou k dispozici pracovní výkazy stěžovatele z rozhodné doby.

Městský soud zavázán uvedeným právním názorem, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, i z odůvodnění nyní napadeného rozsudku, provedl další dokazování v této věci. V první řadě se obrátil s dotazem na právního nástupce žalobcova zaměstnavatele společnost Porr, a.s., se žádostí o sdělení, zda má k dispozici pracovní výkazy žalobce za období od 13. 10. 1969 do 31. 12. 1992, popř. zda může potvrdit, že se žalobce zdržoval po $\frac{3}{4}$ pracovní doby pod zemí a zda jím řízení pracovníci více jak z poloviny byli zařazeno do I.A kategorie. Z odpovědi této organizace ze dne 6. 12. 2013, založené ve spisu pro městský soud vyplynulo, že vzhledem k době, která uplynula od skončení pracovního poměru žalobce, nelze požadované záznamy již dohledat. Ze záznamu osobního spisu žalobce není zřejmé a nelze potvrdit ani skutečnost, že se zdržoval po $\frac{3}{4}$ pracovní doby v podzemí a že jím řízení zaměstnanci byli více jak z poloviny zařazeni do I.A kategorie.

Městský soud po tomto doplnění dokazování dospěl k závěru, že jím nebylo prokázáno, že by v případě žalobce byly tyto podmínky splněny. Tento závěr je dán jednak nedostatkem podkladů, z nichž by bylo možné zjistit, zda byly splněny podmínky § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. Soud se pokusil získat pracovní výkazy žalobce za rozhodné období, avšak u právního nástupce žalobcova zaměstnavatele organizace Porr, a.s., se sídlem Praha 1, Václavské nám. 837/11, zjistil, že tyto doklady již z důvodu doby, která uplynula od skončení žalobcova pracovního poměru, nelze dohledat. Tato organizace rovněž sdělila, že z osobního spisu žalobce není možno potvrdit ani skutečnost, že se zdržoval po $\frac{3}{4}$ pracovní doby v podzemí a jím řízení zaměstnanci byli z více jak poloviny zařazeni do I. A kategorie. S tímto závěrem a jeho odůvodněním se nyní ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

Městský soud se dále řídil pokynem Nejvyššího správního soudu z předchozího zrušujícího rozsudku, aby doplnil dokazování skutečností potvrzených Ing. I. K. na formuláři ČSSZ 89 126 z 28. 4. 2010. Z potvrzení vyplývalo, že stěžovatel byl v době od 13. 10. 1969 do 31. 12. 1992 zaměstnán v I. pracovní kategorii, aniž bylo zřejmé, na základě čeho toto potvrzení Ing. I. K. učinil. Ing. I. K. byl podle tvrzení stěžovatele podnikovým ředitelem u stěžovatelova bývalého zaměstnavatele, a z výpovědi svědka S. D. vyplývá, že o zařazování do pracovních kategorií rozhodovalo právě podnikové ředitelství. Nejvyšší správní soud proto stanovil, že v dalším řízení tedy bude rovněž nezbytné provést výslech svědka Ing. I. K., který by se měl vyjádřit k zařazení stěžovatele do příslušné pracovní kategorie, zejména k otázce, kdo o tomto zařazení na podnikovém ředitelství rozhodoval, případně provést přímo výslech osoby, která o zařazování zaměstnanců do pracovních kategorií rozhodovala.

Městský soud proto návazně provedl výslech Ing. I. K., a to vzhledem k jeho zdravotnímu stavu v místě jeho bydliště. Z jeho výpovědi městský soud zjistil, že

pokračování

svědek u podniku Pražské silniční a vodohospodářské stavby pracoval od roku 1962 nejdříve jako stavbyvedoucí, poté jako vedoucí výroby, výrobní náměstek a nakonec jako ředitel. Žalobce zná od roku 1969 tak, jako znal i dalších 80 % zaměstnanců. Nepamatuje si již, kdo z pracovníků měl na starosti zařazování zaměstnanců do pracovních kategorií. Uvedl, že to mělo na starosti osobní oddělení a bylo přitom vycházeno z pracovních výkazů, které byly jednou měsíčně vyplňovány. Uvedl, že pracovní výkazy měly omezenou životnost, neví však, za jak dlouho měly být skartovány. Dle jeho názoru nebyl vždy v osobním oddělení pořádek při evidenci pracovních kategorií. Sám si I. pracovní kategorii nenechal dát, neboť to dle jeho názoru bylo strašně složité. Svědek nemohl uvést, jak dlouho žalobce denně pod zemí pracoval. Je mu však známo, že žalobcova pracovní náplň spočívala v tom, že pracoval i pod zemí. Svědek uvedl, že pracovník v postavení žalobce jako mistr řídil 15 – 20 lidí. Pokud byly prováděny podzemní práce, šlo o kolektiv lidí, v němž byla většina pracovníků v I. pracovní kategorii. Takových pracovníků však v podniku nebylo tolik, takže byli přemísťováni i v rámci podniku nebo závodu podle toho, jaké práce bylo třeba provádět. Mistři nebyli takto přemísťováni, pouze jim byli přidělováni v rámci podniku nebo závodu jednotliví pracovníci podle charakteru vykonávané práce. Svědek sám neví, jak byli zaměstnanci zařazováni do pracovních kategorií. K charakteru práce žalobce se vyjádřil v tom smyslu, že žalobcova pracovní náplň spočívala v tom, že pracoval i pod zemí.

Rovněž z těchto skutečností městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku dovodil, že při organizaci práce, kdy žalobce nemusel vykonávat práci pod zemí v rozsahu, jak stanovuje § 4 odst. 3 citované vyhlášky a nemusel mít na svém pracovišti více než polovinu pracovníků, kteří odpovídali pracovní kategorii I. stupně, mohlo být jeho zařazení do II. pracovní kategorie posouzeno na základě pracovních výkazů oprávněně. Taktéž s tímto zjištěním a závěrem městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v předchozím zrušujícím rozsudku bylo třeba se v dalším řízení zaměřit i na dokazování k objasnění, zda nelze splnění podmínky § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. prokázat jinak. V tomto kontextu je potom nyní třeba jmenovitě posoudit postup městského soudu ve spojení návrhy na dokazování předložené stěžovatelem a s výslovnými kasačními námitkami v tomto směru. Stěžovatel namítá, že městský soud v nyní napadeném rozsudku vůbec nevzal na vědomí předložené listinné důkazy a nové skutečnosti, které žalobce předložil v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu v předchozím zrušujícím rozsudku, tj. výpověď bývalého podnikového ředitele Pražských silničních a vodohospodářských staveb, n. p., I. K. ze dne 7. 1. 2013, a písemnou zprávu bývalého vedoucího závodu stavitele V. Č. ze dne 17. 1. 2013, jejíž součástí byl i popis pracovní náplně žalobce, podepsané V. Č. Dále soud nepřihlédl k písemné zprávě bývalého přímého nadřízeného V. M. ze dne 1. 11. 2013, k vyjádření Českého báňského úřadu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 31631/2013/ČBÚ-Z1, k vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 49565/12/21500, a k vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 3. 9. 2013, č. j. 49565/13/2150.

K tomu Nejvyšší správní soud především poznamenává, že uváděné listinné důkazy a „nové skutečnosti“ byly městskému soudu žalobcem vesměs předkládány a soudem

posuzovány již v prvním rozsudku městského soudu v dané věci, což ostatně vyplývá i z odůvodnění nyní napadeného rozsudku v části, kde je rekapitulován předchozí průběh a výsledky řízení. Kromě toho z protokolu o jednání před městským soudem ze dne 23. 1. 2014 zřetelně vyplývá, že v rámci tohoto jednání byl zopakován dosavadní průběh jednání, čte se protokol o výsledku svědka Ing. I. K. z č. l. 142 – 144 spisu, čte se dotaz na Porr, a. s., na č. l. 133 ze dne 29. 10. 2013, čte se odpověď Porr, a. s., ze dne 6. 12. 2013, na č. l. 174, čte se dopis Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 3. 9. 2013, č. j. 49565/13/21500, na č. l. 115 - 116, čte se dopis adresovaný žalobci V. Č. ze dne 17. 1. 2013, který je v kopii založen ve spise na č. l. 101 – 102, včetně přílohy, kterou je osobní list důchodového pojištění V. M. a popis pracovní náplně funkce žalobce ze dne 30. 3. 1973 u Pražských silničních a vodohospodářských staveb, n. p, na čl. 104 – 105. Žalobce ještě předkládá soudu k nahlédnutí v podstatě stejný text, jako je dopis V. M., podepsaný také Ing. I. K. s datem 7. 1. 2013.

Z uvedeného je tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že neobstojí námitka stěžovatele, že městský soud v nyní napadeném rozsudku vůbec nevzal na vědomí předložené listinné důkazy a nové skutečnosti, které žalobce předložil v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu v předchozím zrušujícím rozsudku. Skutečnost je taková, že městský soud žalobcem předložené listinné důkazy a nové skutečnosti na vědomí vzal, a to výslovně, nicméně své rozhodnutí o ně neopřel, neboť je z nich zřejmé, že nemohly nijak prokázat sporné skutečnosti. Tj., zda žalobce vykonával práci pod zemí v rozsahu, jak stanovuje § 4 odst. 3 citovaného nařízení, a zda měl na svém pracovišti více než polovinu pracovníků, kteří odpovídali pracovní kategorii I. Pokud jde o dřívější vyjádření svědka Ing. I. K. ze dne 7. 1. 2013, je zřejmé, že pro městský soud je určující obsah jeho aktuální výpovědi, na níž je nyní napadený rozsudek v rozhodující míře vystaven. Pokud jde o dopis adresovaný žalobci V. Č., jeho obsah jako pro věc nerozhodný byl vyhodnocen již v prvním rozsudku městského soudu, a dále je jeho nerelevantnost pro posuzované rozhodující otázky více než zřejmá i z aktuálních zjištění městského soudu, tj. z vyjádření právního nástupce žalobce zaměstnavatele společnosti Porr, a. s., a dále z posledního výsledku Ing. I. K. V případě opakovaných vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu, že by práce žalobce podle jejich názoru měla být hodnocena jako práce v I. kategorii, toto se nikterak neopírá o průkazné zjištění, že stěžovatel splňoval podmínky § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. Navíc platí, a v průběhu řízení bylo opakovaně připomínáno, že o zařazení pracovníků do příslušných pracovních kategorií náleželo toliko zaměstnavateli (s ohledem na faktické zařazení k výkonu konkrétních prací).

Samostatně je třeba se ještě zastavit u písemné zprávy bývalého přímého nadřízeného stěžovatele, V. M. a ze dne 1. 11. 2013. Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku výslovně uvedl, že pokud by z provedeného dokazování vyplynulo, že stěžovatel vykonával práce v rozsahu požadovaném § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb. (tj. ze tří čtvrtin celkové pracovní doby) na stejném pracovišti jako svědek V. M., bylo by možné zaměřit dokazování na splnění druhé části podmínky stanovené § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb., která se týká povahy tohoto pracoviště (tj. více než polovina pracujících na tomto pracovišti vykonávala práce, pro které je jejich zaměstnání zařazeno do preferované pracovní kategorie). Potom by bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu na místě zjistit z evidenčních listů důchodového pojištění svědka V. M. a

pokračování

z příslušných resortních seznamů, zda pro zařazení jím zastávané funkce mistra a stavbyvedoucího byla v resortním seznamu stanovena stejná podmínka jako ta, jejíž splnění je třeba prokázat u stěžovatele (srov. § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 136/1975 Sb.).

Tady však musí nyní Nejvyšší správní soud podtrhnout, že z provedeného dokazování, kde za rozhodné Nejvyšší správní soud, stejně jako městský soud v nyní napadeném rozsudku, považuje vyjádření společnosti Porr, a.s., a obsah aktuální výpovědi Ing. I. K., nikterak nevyplývalo, že by stěžovatel, ač pracoval na stejném pracovišti jako svědek V. M., současně také vykonával v daných podmínkách práce v rozsahu tří čtvrtin pracovní doby. Tato podmínka, resp. tento požadavek, žádným dokazováním zjištěn a průkazně doložen nebyl, a tudíž nebylo ve smyslu uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu ani možno přistoupit ve spojení s posuzováním příp. obdobnosti či srovnatelnosti práce stěžovatele a svědka V. M. ke zjišťování příp. splnění podmínky druhé. Ostatně i kdyby její splnění bylo zjištěno a průkazně doloženo, nebyla splněna podmínka první, a tudíž by se o práci stěžovatele v I. pracovní kategorii, jako prokázané, jednat nemohlo. Stejně tak není bez zřetele, že vyjádření V. M. ze dne 1. 11. 2013 je jediným tvrzením, mimo obdobné tvrzení samotného stěžovatele, že stěžovatel vykonával práci za splnění obou rozhodných podmínek, aniž by kromě tohoto „čestného prohlášení“ V. M. by bylo tuto skutečnost možno doložit jinak. Kromě toho, že tato skutečnost je v kontrastu s ostatními zjištěními, zejména s obsahem poslední výpovědi Ing. I. K., nelze přehlédnout, že obdobně zaměřená výpověď svědka V. M. učiněná v průběhu prvního řízení v řadě v dané věci před městským soudem nic takového neobsahovala, a byla značně obecná a neurčitá. Naproti tomu nyní se svědek zcela přesně a konkrétně rozpomněl. Za tohoto stavu věci je tím spíše všechny zjištěné skutečnosti a provedené důkazy nutno posuzovat a vyhodnocovat ve vzájemných souvislostech.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel se také dovolává dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 1. 1. 2001, kde je výslovně uvedeno, že žalobce řídí práce při výstavbě a rekonstrukce teplovodů, vodovodů a kanalizací, přičemž tato dohoda je změnou pracovní smlouvy z roku 1969, a z níž je podle jeho názoru zřejmé, že celou dobu vykonával řídicí činnosti při výstavbě a rekonstrukci vodovodů, teplovodů a kanalizací. K tomu Nejvyšší správní soud jen stručně poznamenává, že takto změněná pracovní smlouva, resp. její změna sama, taktéž zhola nic nevypovídá o tom, jaký průměrný rozsah pracovní doby stěžovatel trávil pod zemí a jak velký počet jím řízených pracovníků vykonával práci řazenou do I. pracovní kategorie.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku, v intencích závazného právního názoru z předchozího zrušujícího rozsudku, a toho, nakolik se jím městský soud řídil a dostál mu, dospěl závěru, že městský soud rozhodl v souladu se zákonem, pokud po doplnění dokazování znovu uzavřel jako v rozsudku ze dne 6. 12. 2012, že v případě žalobce nebylo prokázáno splnění podmínky pro zařazení do I. pracovní kategorie za období od 13. 10. 1969 do 31. 12. 1992, a pokud žalovaná vycházela z evidenčních listů, na nichž bylo žalobcem podpisováno zařazení do II. pracovní kategorie, postupovala na základě správně zjištěných skutečností.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu